

L'APUNT

Cataño, homenatge necessari

David Castillo

Va ser José Carlos Cataño un escriptor d'una altra època: dandi elegant, transgressor del llenguatge i clàssic decadentista *avant la lettre*. Patriota tinerfeny, es va llicenciar a la Universitat de Barcelona el 1977 i els anys vuitanta va ser una mena de Malcolm Lowry, escriptor a qui processava devoció. En aquella època va ser habitual del grup de Llibres del Mall, segell que li

va publicar algunes de les seves obres importants, com ara *Disparos en el paraíso*, *Muerte sin ahí* i *De tu boca a los cielos*. Península editaria l'extraordinària novel·la *Madame*. Convertit al judaisme, va reivindicar el llegat sefardita. Cataño va morir fa dos estius. Per a aquesta tardor, l'Associació Col·legial d'Escriptor de Catalunya li prepara un merescut homenatge.

Clara Solé és Àgata a 'La filla del mar' que s'estrena aquest Grec i que després s'aspira que faci temporada al Teatre Condal ■ FOCUS

per una temàtica que els pot ser molt propícia, i explotant el filó de ser un dramaturg com Àngel Guimerà rellegit en clau de musical (com aquell *Mar i cel*), però en aquest cas evitant una escenografia espectacular a canvi d'un musical molt més artesanal i multidisciplinari en què, per exemple, els actors també toquen els instruments a vista. S'atura un treball de matis i emocions, amb música de Marc Sambola.

També La Cubana serà un dels reclams de la temporada 2021/22. Però, tot i que habitualment arrenquen a la tardor, aquest any no estrenaran *Adeu, Arturo* fins al gener. Ho veuen com una sort perquè amb una previsible pandèmia molt a la baixa, no caldrà distanciar públic i actors, i respirarà millor

el seu teatre de contínua interacció amb els espectadors.

Embús?

És evident que el calendari es reordena a conseqüència de la Covid. *Billy Elliot* o *T'estimo si he begut* han hagut d'endarrerir la seva temporada a Barcelona. El període en què es va tancar l'acord amb la sala per poder fer temporada es remunta en un període que

Les productores van pactar l'estada amb els teatres una antelació de 12 a 18 mesos

va dels 12 als 18 mesos. No és un temps excessiu, segons les productores. La veritat és que els teatres de gran aforament necessiten espectacles d'aquestes dimensions, i fins i tot els proven de produir ells mateixos (com Dagoll Dagom al Victòria, fins fa ben poc). Ara l'ecosistema dels grans teatres sembla més aviat resolt. Ja ningú planteja editar un disc o fer gaire marxandatge per aconseguir ingressos (i difusió) extra dels seus espectacles. Tot es concentra, doncs, a gaudir d'altres ocupacions i de preus que mantinguin l'equilibri entre el que costa aixecar el teló (*Billy Elliot* compta fins a 130 professionals per a la seva producció; *Cantando bajo la lluvia*, 30 actors i 10 músics en directe) i el que el faci accessible per al gran públic. ■

Crònica circ

El contorsionista Aleksandr Batuev, ahir a l'Elefant d'Or de Girona ■ QUIM PUIG

Vermell passió

Jordi Camps

Girona

ha repescat els artistes guanyadors dels altres festivals perquè a més d'oferir espectacle competeixen a la pista. I si en la primera semifinal de l'Espectacle Blau ja es va situar el llistó alt, el Vermell no va posar les coses fàcils al jurat, que haurà d'escollir el bo i el millor per a la gran final que tindrà lloc dilluns, a Girona.

Només començar, els espectadors van haver d'alçar la mirada per gaudir del que és capaç Artem Lyubanevych enfilat al pal aeri. Perquè si bé el musculós ucraïnès arrenca el seu número com una mera exhibició de *pole dance*, el pal s'enlaira sota la cúpula del pavelló de Fontajau. Un bon entrant que té números per encapçalar el *dream team* d'aquesta edició titulada *Festival de festivals*. Li van prendre el relleu el Duo Jasters italià, uns referents de la precisió amb el llançament de ganivets i la ballista que fa poc vam poder veure al Circ de Nadal. Les notes d'humor les va posar a continuació un altre vell conegut, Matute, un *clown* que sap trobar la complicitat amb el públic, primer fent-lo aplaudir al ritme de la música i, després, prestant de la grada una pobra víctima a qui proposarà fer un combat de boxa, que guanyarà l'espectador, i el públic l'aplaudeix posant-se en la seva pell.

Si us pensàveu que ho havíeu vist tot pel que fa la contorsió, Aleksandr Batuev demostra que no, que encara hi ha

terreny que explorar, sobretot en l'àmbit artístic i de posada en escena. Vestit com els dolents de *Matrix*, aquest artista rus és capaç de tot i més amb el seu cos, fent-ho amb estil, elegància i una excelsa coreografia. Per això és un dels referents mundials en aquesta disciplina. Li prenen el testimoni el Duo Stauberti a la perxa. El forçut portador i l'esvelta àgil enfilant-se al pal en equilibri regalen unes inestables arquitectures humanes que es fan encara més difícils amb el primer a sobre d'un monocicle.

Un dels grans números de la nit és el que presenten el duo de teles aèries Golden Dream. La seva actuació sembla que dues escultures esculpides en or prenguin vida. I de la sensualitat inicial es passa a l'èpica, amb un final apoteòsic que fa aixecar el públic dempeus. Ja a la recta final, entra en escena Victor Krachinov, considerat un dels màxims exponents d'una nova generació de malabaristes que fan giravoltar els seus objectes a ritme de la música amb una precisió i coreografia particulars. La seva: la d'un rocker dels vuitanta amb aparença de *heavy metal* tipus Europe o Bon Jovi, dient-me peculiar. Més espectaculars i un dels preferits del públic van ser el Duo Vitalys, la parella de gimnastes peruans que van batre fa uns anys a les escales de la catedral de Girona el rècord Guinness mundial d'ascens en equilibri de cap a cap (97 graons en 52 segons). Aquí, novament, van fer esclatar el públic amb aplaudiments amb un reguitzell de figures d'especial complexitat. Al mateix nivell es va acomiadar la Troupe Richter, un col·lectiu d'acrobates saltadors a la bàscula amb un repertori d'exercicis en què destaquen columnes humanes i salts mortals inversemblants que ells fan possible. És la màgia del circ.